

Henna Vale

Hiljainen
rakkaus



Hiljainen rakkaus

Rakkaileni.

Henna Vale

Hiljainen rakkaus

© 2022 Henna Vale

Kannen suunnittelu: Henna Vale

Sisuksen taitto: Henna Vale

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6457-2

1

VERA

- Olet tosiaan huono häviäjä.

En voinut väittää Marialle vastaan.

Sen huomaaminen ei vaatinut suuria ponnistuksia kun katsoi, miten tuijotin viiniini ja tuskailin. Tiesin kuulostavani ärsyttävältä, mutta joskus asialle vain ei voinut mitään. Etenkään silloin, kun hermostus kiersi vatsassani ja lähetti säteitään kaikkialle kehooni.

Istuin valkoisella nahkasohvalla ystäväni kanssa, musiikki soi pehmeästi taustalla ja kynttilänvalo säkenöi kristallisen viinilasini reunoista. Rauhallinen tunnelma ei kuitenkaan tehnyt mitään sisälläni kiertäneelle puristavalle tunteelle.

- Antaisin vaikka vasemman käteni jos tietäisin, mihin muuttaisin.

- Tuo jupina ei ainakaan edesauta asiaa, Maria huomautti, ja melkein inhosin häntä siitä hyvästä. Mutta vain melkein.

- Koska sinun täytyy löytää uusi asunto?

- Niin pian kuin mahdollista, sillä vuokrani nousee heti ensi kuussa. Ymmärrän vuokranantajaani ja hänen tarpeitaan, mutta rahani eivät enää riitä. Maksan nykyistäkin vuokraa vain siksi, että asunto on niin lähellä yliopistoa.

Ääneni oli niin kireä, että puhuminen lähes sattui kurkussani.

Takan edessä Alex huudahti, kun Ian läpsäisi hänen päätänsä hyväntahtoisesti. Veljesten silmät hohtivat kirkkaan sinisinä liekkejä heijastellen, kun he vilkaisivat meitä ja jatkoivat juttuaan kuin maailmassa ei olisi ollut pientäkään huolen häivää.

Onnelliset paskiaiset. Nostin viinilasini huulilleni, ja Alex nosti pulloaan vastaukseksi.

Vietimme iltaa Marian ja Aaronin luona. Olin tehnyt meille lasagnen, ja sen tuoksu leijaili kutsuvana keittiöstä sekoittuen takan hentoon savunhajuun. Olimme aikoneet suunnata myöhemmin johonkin baariin, mutten oikeastaan halunnut lähteä mihinkään. Ehkä väittäisin päätäni särkevän ja menisin murjottamaan yksinäiseen asuntooni.

- Entä Lucas, Maria ehdotti. – Jos hän muuttaisi tänne kanssasi, voisitte jakaa vuokran ja pystyisit ehkä odottamaan pari kuukautta?

Pyöritin hitaasti päätäni sohvan selkänojaa vasten ja nielaisin kurkussani hapon lailla pistelevän katkeruuden. Jos Maria olisi tiennyt, miten kipeään kohtaan onnistui sohaisemaan. En kuitenkaan sanonut sitä ääneen.

- Ajattelin sitä jo. Häinkin opiskelee vielä ja lupasimme, ettemme painostaisi toista muuttamaan. Joten se ei ole ratkaisu.

Ei varsinkaan enää, mutta siitä en ollut vielä valmis puhumaan. Ehkä ensi viikolla, tai ensi vuonna. Seuraava elämäkin olisi ihan jees.

Pitkäaikainen, pitkänmatkan- ja, jos Ianilta kysyttiin, pitkäveiteinen poikaystäväni Lucas asui lähes toisella puolella maata Helsingissä. Olimme tavanneet, kun hän oli yöpynyt tuttavieni majatalossa vieraillessaan jossakin kauempana Lapin perukoilla ja kun hän oli hakeutunut vuodeksi tänne opiskelemaan, olimme alkaneet seurustella.

Se vuosi oli ollut yksi elämäni kauneimpia, vaikka olikin liittänyt ohitse liian nopeasti. Kun Lucasin oli täytynyt muuttaa takaisin Helsinkiin, minä olin jäänyt pohjoiseen lopettelemaan talousopintojani.

Sanottiin, että välimatka kasvattaa kiintymystä, mutta jos minulta kysyttiin, se oli täyttä hevonpaskaa. Matkan venyessä kasvoivat vain epäluottamus, haikeus ja yksinäisyys – sekä

mustasukkaisuus. Ne taas kääntyivät nopeasti itseään vastaan, niin kuin olin taas kerran joutunut huomaamaan. Huokaisin ja hukutin katseeni viinini kimaltavaan pintaan.

- Entä jos muuttaisit takaisin vanhempiesi luokse?

Ian nauroi jollekin veljensä sanomalle ja silmäni kääntyivät häneen kuin itsestään. Miehen hiukset olivat tummat kuin yö, ja hänellä oli jo pientä karheutta leuassaan. Paras ystäväni näytti niin rentoutuneelta, että huokasin tahtomattani.

Asiaa ei ollut parantanut yhtään se, että Lucas oli helvetin mustasukkainen ja Ian hyvännäköinen mies. Olisin valehdellut jos olisin väittänyt, etten ollut aluksi katsonut häntä kuin jotain muuta kuin ystävääni, mutta olin oppinut tukahduttamaan ne tunteet kauan sitten. Vaikka mitä hyötyä siitäkään oli ollut? Vatsaani väänsi kahta pahemmin ja puristin tiukemmin lasiani. Sydämeni hakkasi ja kämmeneni tuntuivat kosteilta, ja yritin pakottaa itseäni rentoutumaan.

Saatoin toki tunnustaa, että Lucasin mustasukkaisuus oli ollut vain yksi ongelma. Olin ollut haluton lähtemään hänen luokseen, sillä rakastin Lapin villiä luontoa, sen neljää vuodenaikaa, Kemijoen kevyttä virtaa ja tunturien läheisyyttä. Pelkkä ajatuskin pimeästä, märästä ja lumettomasta talvesta autojen ja pako-kaasujen keskellä puistatti minua.

Painauduin tiukemmin sohvatyynyjä vasten kuin ne olisivat voineet nielaista minut ja murheeni. Ne olivat pehmeät kuin keksäisen taivaan pilvet, ja hetken unelmoin auringosta, hiekkaranasta ja drinkkilasista palmujen varjossa. Joskin nykytilassani niistäkin varmaan seuraisi vain helvetinmoinen krapula. Nousin pystympään asentoon ja nuolin hajamielisesti pois viinin, jonka onnistuin läikäyttämään kädelleni. Se maistui karvaalta kielelläni ja sai suuni kostumaan.

- Haluaisin vain tietää, missä nukun kahden viikon päästä, jankutin kuin rikkinäinen levy.

- Oletko katsonut vuokrailmoituksia? Ian kysyi yllättäen. Katsoin häntä ja nostin kulmiani.

- Tarkoitatko sitä, joka pitää vuokrata vähintään vuodeksi, sitä jossa epäilyttäviä kasveja, sikailijoita vai yötä päivää bilettäviä opiskelijoita? Niin ja aina voin tietysti valita sen, jolla oli rotta lemmikkinä. Värähdin inhosta ja Ian hymyili.

- Vakavasti puhuen, olen katsonut ne kaikki. Laitoin jopa oman ilmoitukseni, mutta tähän aikaan vuodesta ei ole vapaita asuntoja. Todellinen ongelma on kuitenkin se, etten tiedä, missä olen vuoden päästä, ja se jättää minulle vain muutaman vaihtoehdon... ääneni haipui taas, kun ajatus tämän kaupungin ja näiden ihmisten jättämisestä sai minut surulliseksi.

- Entä jos ottaisit toisen työn?

- En oikein tiedä, vastasin ja purin huultani. – Työskentelen jo neljänä iltana viikossa, ja toisen työn ottaminen siihen rinnalle on vaikeaa. Kysyin pomoltani lisävuoroja, mutta hänellä on jo kolme tarjoilijaa eikä hän pystynyt siihen.

- Jos sinulla on ylimääräistä aikaa, luulisi sinun haluavan käyttää sen opiskeluun ja valmistua nopeammin.

Nostin leukaani myöntymisen merkiksi ja hörppäsin taas viinistäni. Se oli illan toinen lasillinen ja aloin tuntea oloni rennoksi. Olin niin väsynyt tähän kaikkeen, että olisin halunnut vain nukahtaa. Seinällä oleva kello löi terävästi ja avasin silmäni nähdäkseni Ianin tiiviin katseen.

- Mitä? Onko kasvoissani jotain? Pyyhin leukaani nähdäkseni, olinko loiskauttanut siihen viiniä.

- Muuta yhteen minun kanssani.

- Oletko tosiaan sitä mieltä, että se toimisi?

Odotin miehen nauravan, mutta Ian pysyi hiljaa ja kallisti päätään niin, että hiusten latvat lähes hipaisivat hartiaa. Suortuva putosi hänen silmilleen ja halusin pyyhkäistä sen pois, mutta puristin viinilasini jalkaa sen sijaan.

- Miksi ei? Olen rauhallinen, en juhli öitä läpensä ja jos kotonani näkyy rottia, niin helvetti pääsee irti. Voisin kuvitella, ettei kanssani asuminen olisi se huonoin vaihtoehto?

Alex nauroi tuolistaan. – Sanoisin, että tuo on aika vahva ennakko-olettama.

Ian vilkaisi veljeään kulmiensa alta, ja toista kulmaa koristanut lävistys kimalsi takkatulen valossa.

- Pysyhän sinä erossa tästä, pentu. Miehen ääni oli laiska ja lämmin kuin kesäinen tuuli, kun jäisten silmien katse kääntyi takaisin minuun nauliten minut paikalleni.

- Ensinnäkin asut yksiössä, aloitin ja kieltäydyin ajattelemasta päiviä, viikkoja, kuukausia yhdessä huoneessa miehen ja hänen poikaystävänsä kanssa. – On tosin totta, että pidät itsestäsi huolen etkä juhli tai tee laittomuuksia. Ainakaan sellaisia, joista minä olen tietoinen. Niin, ja tuoksut hyvältä.

Ianin tietäväinen virnistys sai lämmön leviämään sisälläni. Ostin hänelle aina partavettä joululahjaksi. Tapa oli alkanut jo unohtuneesta vitsistä ja hetken mielijohteesta, mutta olin sen jälkeen ostanut hänelle aina uuden pullon, koska pidin sen tuoksusta. Tumma ja metsäinen, kevyesti mausteinen. Kuin mies itse. Helvetti kuitenkin jäätyisi ennen kuin kertoisin sitä hänelle.

- Antaisinko sinun nukkua sohvalla kaikki nämä kuukaudet?

Ian oikaisi selkänsä ja nojasi kyynärpääänsä polviinsa. Paidanhiha nousi paljastaen punotun nauhan hänen ranteessaan, kun hän heilutteli olutpulloa laiskasti edestakaisin. Mies siristi silmiään ja siniset iirikset näyttivät kynttilänvalossa tummilta.

- Mikä saa sinut uskomaan, että nukkuisin siellä? Hänen äänensä oli matala ja karhea. Jokin siinä sai suuri kuivaksi ja puuskahdin peittääkseni sen, mutta mies vai kohotti kulmaansa haastavasti.

- En tosiaankaan luule, että nukkuisit samassa sängyssä kanssani etkä varmasti laittaisi minua romuluiselle sohvallesi.

- Niinhän sinä luulet.

- Olisitko muka niin herrasmies, että ottaisit sen itsellesi ja rikkoisit selkäsi nukkuessasi sillä hirvityksellä?

- Herrasmiehestä en tiedä, mutta muuten olet oikeassa.

- Vaikka pidän sinusta ja olet minulle kuin veli, en tosiaan haluaisi tulla kotiin ja yllättää sinua Nooan kanssa, sanoin ja irvisitin. Vaikka toivoin ystävälleni rakkautta ja läheisyyttä, pelkkä ajatus heistä kahdesta, sydämenkuvista ja suudelmista, viilsi rinnaani kuin veitsi. Häpesin tunnetta saman tien, mutta vaikka minulla ei ollut mitään toisten hellyydenosoituksia vastaan, en pysyisi katsomaan niitä juuri nyt. En silloin kun oma sydämeni oli näin rikki.

Ian katsoi takkatuleen hajamielisesti, kallisti oluttaan ja rentoutti hartiansa.

- Entä jos minulla olisi sinulle jotain muuta tarjottavaa?

- Jotain muuta? Onko sinulla salainen ullakko? Voisin jopa nukkua kellarissa. Joskin haluan avaimen itselleni.

- Minulla on tutkassani eräs projekti ja tarvitsisin sen kanssa vähän apua. Jos voisit auttaa minua sen kanssa, tekisitkö niin? Ian nosti katseensa pullosta, jonka etikettiä oli puhuessaan nypinyt, ja katsoi minua odottavasti.

Vedin syvään henkeä ja tyhjensin lasini. Aaron kumartui väliälyisesti täyttämään sen uudelleen ja nyökkäsi kiitokseni.

- Löysin lopultakin talon, jonka haluan kunnostaa, Ian tunnusti ja vilkaisi Alexiin. Tiesin hänen etsineen jo hetken aikaa taloa ostettavaksi, mutten ollut varma, kuinka paljon toiset olivat kuulleet. Veljesten isällä oli rakennusfirma ja he kaikki olivat työskennelleet siellä jossakin vaiheessa elämäänsä, joten purkaminen ja rakentaminen eivät olleet Ianille vieraita asioita. Mutta sen tekeminen elantonsa turvaamiseksi? Alex näytti yllättyneeltä, mutta pysyi hiljaa.

- Asiassa on vain yksi ongelma. Sijainti on loistava, mutta kiinteistö on iso, mikä puolestaan nostaa hintaa. Talo olisi minulle täydellinen, koska sen rakenteet ovat pääosin kunnossa. Se

tarvitsisi maalia ja osin uudet lattiat sekä peruspäivitystä, putkien vaihdon ja sellaista. Siitä olisi helppo aloittaa, mutta pankki epäröi, koska olen uusi alalla. Tarvitsen suuren lainan aloittaakseni, eivätkä heidän ehtonsa ole niin hyvät kuin olisin toivonut.

- Voin tarvittaessa autella työssä, Alex heitti väliin ja Ian nyökkäsi kiitoksensa.

- Voin säästää asumalla talossa sillä aikaa kun remontoin sitä, mutta jään silti pari sataa tappiolle – joka kuukausi. Ian levitti käsiään, mutta onnistui pitämään jäljellä olevan nesteen pullossa. - Joten jos haluat, minulla on talo, jossa on makuuhuone vapaana. Pyytäisin pientä vuokraa kuussa, mutta joutuisit asumaan kaiken keskellä ja saattaisin tarvita apuasi joskus. Mitä sanat? Ian nojautui taas polviinsa ja risti kätensä odottavasti eteensä.

Toivo nousi hitaasti sisälläni, kun tuijotin miestä, joka istui edessäni hiljaa ja odotti vastaustani. Näin Alexin pohtivan ilmeeseen silmäkulmastani, mutta sivuutin sen. Hän saattoi olla huolissaan veljestään ja tämän suunnitelmista, mutta minä luotin Ianiin. Jos hän sanoi, että talo oli täydellinen, homma toimisi varmasti.

- Et suinkaan edes harkitse hylkääväsi tuota tarjousta, Maria kuiskasi korvaani niin kovaa, että muutkin varmasti kuulivat. – Olisi tyhmää päästää tuollainen mahdollisuus käsistään.

- Missä sanoitkaan talon olevan?

- Lähellä jokea ja puistoa. Vähän kauempana yliopistolta kuin nykyinen asuntosi, mutta...

- Minulla ei ole juuri opintoja jäljellä, joten oisin tehdä niistä osan kotoa käsin.

Vatsassani kihelmöi ja tunsin sydämeni alkavan taas hakata kiivaammin. Tällä kertaa syy oli kuitenkin toinen. Mies oli koomea, ystävällinen ja moni olisi valmis tappamaan saadakseen sellaisen vartalon kuin hänellä oli. Mitä tapahtuisi, jos olisin joka päivä hänen ympärillään?

Toisaalta minulla ei oikeasti ollut valinnanvaraa. Tilini saldo oli pelottavalla tavalla pyöreä ja tarvitsisin vaivaiset säästöni oman kahvilani avaamiseen, joten päädyin tuijottamaan ystävääni ja siemailemaan viiniäni pääni tuntuessa yhä kevyemmältä. Kasvoni tuntuivat puutuneilta ja käteni kylmiltä, mutta vatsanpohjassa väreili varovainen innostus.

- Oletko tosissasi?

Ian nyökkäsi irrottamatta katsettaan silmistäni. – Täysin. Olen oikeastaan ajatellut tätä jo hetken. Se on kaunis ja olen varma, että pitäisit siitä. Se on tehty puusta, kaksikerroksinen ja sen ikkunat ovat suuret. Ullakolla on useita pieniä huoneita, ja myyjä vannoo, että alkuperäiset lankkulattiat ovat jossakin kokolattia-mattojen alla piilossa. Se tarvitsee litroittain maalia, älyttömästi kovaa työtä ja paljon hellää rakkautta, mutta... mitä sanot?

Mietin hetken.

- Voisin kai tulla katsomaan sitä, myönnyin lopulta ja tunsin painon nousevan harteiltani. Tiesin, että suostuisin muuttamaan taloon jos siinä oli neljä seinää ja ehjä katto. Ilman lattiaakin pärjäisin, ja ilmeestä päätellen Ian tiesi saman.

- Saan avaimet kahden viikon päästä.

- Mitä Lucas sanoo? Maria kysyi iskien särön helpotukseeni. – Pitäisikö sinun vielä kysyä häneltä?

Jos ystäväni vain olisi tiennyt. Avasin jo suuni sanoakseni jotain, mutta mitään ei tullut ulos. Kuinka oikein sanottiin, että epäonnistuin jälleen kerran, etten vieläkään ollut tarpeeksi hyvä ollakseni sen työn ja vaivan arvoinen, mitä rakkaus vaatii? Kipu viili sydäntäni ja tyydyin pyörittämään päätäni.

- Hänellä ei ole oikeutta sanoa mitään. Itse asiassa jos talo on vielä pystyssä, siellä on sähkö, juokseva vesi eikä siellä ole rottia ja ötököitä, niin minä suostun.

- Sovittu juttu? Ian kysyi ja käveli luokseni.

- Näin on, vastasin ja tartuin ojennettuun käteen.

IAN

Jos joku olisi sanonut, että elämäni oli ollut helppoa, hän olisi ollut oikeassa kuin pappi sunnuntaina. Perheeni välitti minusta, sain asua lapsuudenkodissani niin pitkään kuin halusin ja ystäväni välittivät aidosti siitä, mitä minulle kuului. Kyynisempi mies olisi voinut vastata, että aurinko tarvitsi varjoa pystyäkseen loistamaan kirkkaampana.

Minulle varjot olivat alkaneet jo teini-iässä, kun ymmärsin olevani erilainen kuin muut. Ne olivat seuranneet minua pitkään, ja vaikka perheeni onnekseni oli hyväksynyt minut sellaisena kuin olin, koin edelleen kulkevani kahden maailman välillä olematta kuitenkaan oikeasti osa kumpaakaan.

Olin joutunut luopumaan paljosta haaveideni vuoksi. Opiskelin ikätovereitani pidempään, ja siinä vaiheessa kun muut olivat alkaneet vasta miettiä kesätöitä, olin puurtanut jo vuosikausia osana isäni yritystä. En osallistunut juhliin enkä reissuille, mutta opin, kuinka sahaa ja poraa piti käsitellä ja kuinka moottori toimi. Niitä taitoja saisin hyödyntää nytkin, ajattelin, kun talon avaimet painoivat terävinä reittäni vasten.

Kiedoin takkiani tiukemmin ympärilleni, kun odotin Veraa talon ulkopuolella. Oli aikainen aamu, ja ilma tuoksui yön jäljiltä raikkaalta. Aurinko heijasti silmiini säteitään loistaessaan viereisten kattojen yli ja navakka tuulenpuuska kulki katua pitkin pöllyttäen hiekkaa mennessään. Jossakin kauempana moottoripyörä kiihdytti hiljaisuutta rikkoen ja vilkaisin taakseni kuullessani askelten äänet.

- Hei.

Pörrötin naisen hiuksia tervehdykseksi ja kallistin päätäni talon suuntaan. - Mennäänkö sisälle?

Vera kääntyi nähdäkseen talon – minun taloni – paremmin.

Aamuaurinko korosti kulunutta kiviaitaa, jonka takorautaportti retkotti raollaan rikkinäisten saranoiden varassa. Pihalla kasvoi muutama omenapuu ja joitakin pensaita, jotka tarvitsivat leikkaamista, ja rähjäinen kukkapenkki nökötti yksinäisenä aitaa vasten. Etuovelle johtava hiekkapolku mutkitteli epätasaisena ja rikkaruohojen peittämänä, mutta Vera ei tuntunut huomaavan sitä.

- Ajattelin jo kertomastasi että se oli kaunis, mutta tämä ylittää kaikki unelmani.

- Se näyttää nyt paremmalta kuin talven pimeydessä, myönsin, ja ylpeys läikähti rinnassani. Talon kaksi kerrosta huipentui vinoon tiilikattoon, ja alakerran ikkunat puskiivat ulos julkisivusta. Seinät oli tehty puusta, ja toiselle puolelle oli joskus rakennettu lisäosa erilliseksi asunnoksi tai kaupaksi. Parasta oli kuitenkin se, että tämä natiseva ja rapistuva rakennus oli viimeinkin minun omani.

Kaivoin avaimet taskustani ja vietin hetken etsien nipusta oikeaa samalla kun vilkaisin naista, joka korolliset sandaalit jalaansaankin ylsi vaivoin hartioideni tasolle. Hänen pituutensa - tai oikeastaan sen puute - oli kiinnittänyt huomioni jo tavatesamme. Tapaillemiini miehiin verrattuna hänessä oli jotain virkistävää, herkkää ja siroa, mutta silti olin pian huomannut hänen olevan yksi sitkeimpiä tuntemiani ihmisiä. Kontrasti oli kiehtonut minua heti ensimmäisistä päivistä alkaen.

Sääli vain, että hän oli varattu.

Oven narahdus kaikui äänekkäänä korvissani, kun päästin hänet ohitseni sisälle kylmyyttä huokuvaan taloon. Menin avaamaan haalistuneet verhot ja auringonsäteet tulvahtivat sisään paljastaen ilmassa leijailevat pölyhiukkaset sekä vanhan ja

nuhjuisen olohuoneen. Huomasin Veran tuijottavan maalausta, joka esitti nuorta miestä armeijan vaatteissa.

- Mitä aikaisemmille omistajille tapahtui?

Se oli ollut minunkin ensimmäinen kysymykseni maalauksen nähtyäni, sillä kuvassa oli jotain eteeristä ja haikeaa, kuin tekijä olisi maalannut muistista ajan jo hämärrettyä tarkkaa kuvaa. Jotain erikoista omistajalle oli täytynyt tapahtua, sillä vaikka talo oli ollut pitkään hylättynä, se oli edelleen täynnä roinaa. Huonekaluja, maalauksia, valokuvia, kirjoja, vaatteita – mitä ikinä keksitkin kaivata, löysit sen täältä.

- En tiedä koko tarinaa, mutta pankki myi tätä. Tavarat tulivat talon mukana.

Hymyilin, kun pöly sai Veran aivastamaan hänen kuljettaessaan sormiaan sohvan kukikkaalla selkänojalla.

- Tämä näyttää todella vanhalta. Muistuttaa minua Venäjänmummostani.

- Ehkä se tuotiin Venäjältä, tarjosin ja kävelin läheisen oven luokse. - Ajattelin, että voisit nukkua täällä sillä välin kun korjaamme yläkerran makuuhuonetta sinulle.

- Aiotko tosiaan tehdä minulle oman makuuhuoneen?

Kohotin kulmaani naisen yllättyneelle ilmeelle. - Luulitko tosiaan, että laittaisin sinut tuohon sohvalle nukkumaan?

- Sohvalle ehkä, mutta tuo kukkaketo aiheuttaisi minulle painajaisia.

- Eivät ne altasi näkyisi. Sohva on niin pieni, että jopa sinä riittäisit peittämään sen, keijukainen.

- Sitten valtaisin sänkysi.

- Voisit vallata sen, mutta minua et saisi liikkeelle.

- Niinhän sinä luulet.

Tyydyin iskemään silmäni ja astuin lähemmäs nähdäkseni huoneen paremmin. Pienessä tilassa naisen hajuveden tuoksu peittosi hetkeksi pölyn ja ummehtuneen ilman, ja kurkotin avaamaan suurta ikkunaa tuulettaakseni. Se aukesi talon takana

olevaan villiintyneeseen puutarhaan saaden huoneen tuntu-
maan heti avarammalta.

- Tämä on kaunis, mutta missä sinä aiot oikeasti nukkua? Vera mittaili minua päästä jalkoihin ja oikaisin itseni ylpeänä pituudestani. Naisen katse tuntui viipyilevän jossain rintakehäni paikoilla ja tukahdutin lämpimän ailahtuksen, joka uhkasi lyödä lävitseni. Lucas, muistutin itseäni. Miehen nimi tuntui kirosanalta ja pakotin ajatukseni toisaalle.

- Viereinen huone on ruokasali. Toisin kuin loput tästä talosta, se on lähes tyhjä. Saan helposti tavarani mahtumaan sinne.

Veran sandaalien korot napsuivat lattialautoja vasten, kun johdatin hänet rapistuneen keittiön ja portaiden alle rakennetun kylpyhuoneen ohi yläkertaan. Ylin askel narahti painoni alla, mutta tässä talossa se tuntui kotoisalta. Saatoin melkein kuvitella menneet kulkijat välttämään löysää lautaa, kun he yöllä hiipivät salaisiin tapaamisiinsa.

- Ajattelin remontoida tämän sinulle.

Portaiden päähän rakennettu huone oli mielestäni talon kaunein. Sen katto kaartui korkealle, isot lasiovet aukesivat pienelle parvekkeelle ja toivoin järkyttävän kokolattiamaton peittävän alleen vanhan lankkulattian. Suuri pylvässänky hallitsi huonetta ja oven vieressä oli tumma vaatekaappi, joka vaikutti ikuiselta. Jos katsoi tarkasti, saattoi nähdä joen pilkistävän vastapäisten talojen välistä.

- Siinä on oma kylpyhuone.

-Todellako?

- On järkevintä tehdä tämä tila heti keittiön jälkeen. Meillä täytyy olla yksi toimiva kylpyhuone remontin edetessä, ja tänne saisi sinulle rauhallisen työtilan. Alakerran kylpyhuone on vähintään yhtä huonossa kunnossa, vaikka toki toimii.

- Se olisi ihanaa. Saisit tästä varmasti parempaa vuokraa kuin mitä maksan.

Ystävyys, vanha talo ja Lapin kesä. Mitä muuta nuori nainen voisi kaivata? Paitsi tietysti rakkautta.

Ianista tulee korvaamaton, kun Veran maailma kääntyy yllättäen pääläelleen. Edes vetoiset huoneet ja jatkuva remontti eivät haittaa, kun tarjolla on maailman paras asuintoveri sekä kasa vanhoja rakkauskirjeitä vuosikymmenten takaa.

Kun väärinymmärrys johtaa toiseen ja talo alkaa paljastaa salaisuuksiaan, ystävykset joutuvat valitsemaan, mikä heille on toisissaan tärkeintä. Sillä aina rakkaus ei huuda ääneen.

Hiljainen rakkaus on hidas rakkaustarina, joka sijoittuu nykypäivän ja toisen maailmansodan ajan Lappiin.



9 789528 064572